

Elu väärtus

Weston oli väsinud. Ta selg lõi tuld ja käed valutasid. Need olid villis. Ta sülitas ja kohendas soni. Öö alles noor, kuub juba raugevast vihmaajast märg, jätkas ta tööd. Kängus puud ümber ning kuuvalgus vaid vaevu põõsaste rägestikku valgustamas, tabas ta labidas lõpuks midagi tuhmi mütsuga. Weston, vaid muigas, mühatas ja kaevas edasi.

Talle kukkus tilk krae vahele, värin jooksis üle selja. Kaevamine tõi sooja, ent see puged kiiresti kontide vahelt välja... nagu vaglad. Lõpuks oli eesmärk käes. Ta vaatas oma leiule näkku. Selle silmad olid veel värsked. Weston võpatas, jälle oli üksik piisk ta krae vahel. Jälle tunne, nagu keegi poeks su naha alla, sööks, mis sees ning kaevaks uuesti tunneli välja... nagu vaglad.

Imal hais tungis ta ninna, kuid ta oli sellega harjunud ning see ei heidutanud teda enam. „Olid vast päris kenake, kui hing veel sees oli,“ ühmas ta laibale, sülitas ja haaras labida. Jälle kukkus piisk, aga seekord ei teinud ta sellest välja – see ei tulnud krae vahele.

Vaglad – jäledad nälkjad, surnute silmadest välja pugevad limuskid, ligased peletised, kellest pole kasu kellelgi. Tütarlast nad veel ei kimbutanud, Westonit aga küll. Talle meenus ammune õhtu kivimüüri ääres: hallikas nahk, kohati kollane, mustavate silmakooaste ümber kitsaks tõmbunud. Kolp ligane vere ja kirstuvee tülgestavast segust, kukla asemel kildudeks purunenud auk ning kollane vingerdav vaklade pundar silmade asemel tema hinge auke uuristamas.

Tol õhtul jäi Westonil anatoomikumist tasu saamata. Vaglad on halb õnn, siis ei kõlba professorihärradele enam miski. Nüüd jälgis ta piinliku hoolega kadunukeste matmisaega. Siiski oli ka teisi temasarnaseid... rivaalid. Nagu vaglad teised... Ühte oli ta tänagi silmanud, kõrged säärikud, kübar ja must kuub kõhetu keha ümber liibumas, surnuaia värava vastu nõjatamas, nagu valvaks oma valdust. „Koer!“ sülitas Weston ja tõmbas hõlmad koomale.

Ta tundis järsku teravat valu kuklas. Siis muutus kõik mustaks.

Weston ägises, tuim valu tuikas peas, ning ta katsus kukalt. Märg. Ta määrdunud sõrm helkis punaselt vastu kuud. Ta oli oma enese kaevatud augus... Miks? Ta vaatas üles. Groteskselt veninud irve vahtis talle vastu, must kuub, säärikud ja kübar kahvatut nägu raamimas. Weston proovis karjuda, kuid häält ei tulnud. Ta küünitas võõra poole, kuid too vaid irtas, võttis maast midagi ja viskas. Tuhm mütsatus ja enam ei suutnud Weston näha midagi peale pangest välja roomavate vaklade. Kõlas Westoni lõikav karje. Siis üksik lask, ning vaikus...